

Са новим законом о породици, који стиже следеће године а како је недавно објављено, стижу и неке озбиљне новине. Она која је привукла највише пажње јавности је „демографска накнада“ за мајке са троје деце, од чак 20.000 динара месечно до дететовог пунолетства. Већ данима ова прича не престаје да се врти у вестима, вероватно зато што, кад се појаве толике нуле у насловима, читаоци аутоматски листају и кликћу да се поближе информишу о томе „кад стижу новци“.

Као мајка троје деце наравно нисам гадљива на идеју да ми неко за оно што већ ионако радим из сопственог интереса и задовољства још даје и плату, а помиње се и радни стаж, па самим тим и пензионо, здравствено.. Међутим, пошто уз троје деце ипак нисам и сама подетињила па не верујем у бајке, како оне са хепи ендом које причају политичари, тако ни оне тужне и несрећне, о родитељима који би свим срцем желели још деце него ето немају пара - имам врло много примедби на ову предизборну „идеју“ - назваћу је тако пошто ни они који су је осмислили нису у стању ни приближно да објасне како ће она изгледати у пракси, мада се, наводно, тим осмишљавањем баве већ пет година. Сваког дана стижу неке нове контрадикторне изјаве, па је прво најављивано да мајке са четворо деце неће добијати ништа јер *није добро* имати више од троје, да би се затим помињала помоћ чак и за и пето.

Прво, узмимо да чак и јесте у питању једна заиста сјајна замисао, која ће Србију коначно уздићи из демографског понора у коме се налази – искуство нам говори да нико ни не мисли да је спроводи у дело, већ да је у питању још једна „мајке ми!“ прича која ће потрајати колико и предизборна кампања. Зашто? Зато што то овде ето може – обећа се нешто, па се после прави луд, и ником ништа. Следећи пут, судећи бар по радовању читалаца ове вести, опет вам поверују.

Друго, све и да заиста желе да дају плате мајкама троје деце јер су им толико захвални, да ли заиста неко још мисли да је држава на ивици банкрота у стању да отвори десетине хиљада нових радних места на одређено време од 18 година? И замислите још да новчани подстицај стварно буде деловао, па се број треће деце нагло увећа, а самим тим

ионако већ преамбициозна бројка постане још недостижнија?

И да ли неко мисли да тај новац може да падне са неба? Не видим зашто бих се ја као родитељ радовала што ће да ми узму новац из левог џепа да би ми ставили у десни. Нико од дарежљивих добротвора који осмишљавају ове законе неће тај новац извадити из свог новчаника - само ће смислити начин да се из буџета мање даје за нешто друго, и то вероватно нешто далеко важније вама и вашој деци од тих 20.000, или уведу неки нови намети, или задужи још мало. Ионако се већ увећало живи на рачун то мало деце што тек треба да се роде, па која милијардица приде неће никог убити.

Треће, ко каже да је недостатак новца прави разлог што људи немају по троје деце? Па ми смо испод нивоа просте репродукције спали још почетком седамдесетих, када смо, кажу, живели никад боље. Искуства толиких богатих земаља показују да наталитет опада са растом стандарда, а не обрнуто. У земљама највећег благостања које је људска врста икада видела и где родитељи имају услове какве ми у Србији сањамо и каквима тежимо, ствари не стоје ништа боље него код сиромашних нас – штавише, често стоје чак и горе. Све указује на то да што лагодније живимо, то смо мање спремни да жртвујемо све разноврсније могућности које живот пружа. „Поткупљивање“ родитеља, како је пре извесног времена у својој колумни приметила Жељка Бутуровић [\(1\)](#), само још додатно убија оно мало инстинкта што нам је остало и родитељство претвара у напорну друштвену обавезу која, богами, има добро да се плати. Колико је то далеко од претеривања показују уобичајени тв-прилози о породицама са пуно деце у којима гневни и разочарани родитељи констатују како им држава није дала ни приближно колико заслужују. Шта ли ће тек бити ако заиста уведу демографску накнаду па је једног дана не дај боже укину? Хоће ли Немањину блокирати синдикати „отпуштених“ мајки које само траже оно што је њихово?

Ето још једне мере која осим што је крајње нереална јер ставља ван закона и проглашава монструмима практично све родитеље у Србији, може само још дубље да нас гурне у демографску провалију

Двадесет хиљада разлога да се одрекнете батина

Пише: Јована Папан
субота, 09 јул 2011 16:02

Истовремено, што је (јер никакве нуле нису у питању) код читалаца изазвало далеко слабији одјек, у оквиру исте приче о породичном закону објављена је једна врло забрињавајућа вест. Нови закон требало би да уведе и потпуну забрану телесног кажњавања деце, што значи да и родитељска пљеска по гузи, уколико се ово изгласа, постаје злостављање.

Ето још једне мере која осим што је крајње нереална јер ставља ван закона и проглашава монструмима практично све родитеље у Србији, може само још дубље да нас гурне у демографску провалију. Заиста, шта још мајка троје деце пожелети може него да јој неко ко је прочитао пар памфлета УН-а држи лекције о томе како да стрпљиво и натенане, (док вероватно нека кућна помоћница кува, усисава и шири веш) треба деци по 700-800 пута на дан да објашњава да се прсти не гурају у тостер, да не треба лупати по радијаторима у шест ујутро или да је ружно својој баби говорити да „једе говна“ зато што их је изгрдила. Није уопште тешко све постићи лепим, нарочито у теорији. У реалности, имате неке конкретне животне ситуације у којима не можете да „игришете“ свој дете које вришти и бесни јер рецимо иза врата спава беба или сте на неки други начин околностима принуђени да своје дете натерате да вам се моментално потчини како не би угрожавало себе или друге. Да ли је у таквим ситуацијама нужно и обавезно користити физичко кажњавање – наравно да не. Нужно је само да и тај метод постоји као опција, као васпитна мера којој је легално прибећи. И та мајка троје деце напосто покушава да ситуацију одржава под контролом како зна и уме, и у датој ситуацији ће поступити онако како процени да је најпаветније да би породични живот функционисао на задовољство свих, сада и у будућности, када та деца израсту у људе. Све док се не појави неко да јој објасни како ћитап каже да то што су јој деца нормална и васпитана само значи да се на њима иживљавала.

Колике су шансе да забрана физичког кажњавања стигне до посланика? Велико је питање,

будући да се две трећине становништва противи оваквим иницијативама, што се лако уочава и читањем коментара на сајтовима. Посебно су занимљиви упадљиво агресивни

Двадесет хиљада разлога да се одрекнете батина

Пише: Јована Папан
субота, 09 јул 2011 16:02

коментари противника телесног кажњавања. „Гнев праведника“ и осећај моралне супериорности над примитивном и злом рајом су чудо, и дају крила разним идејама о одузимању деце, затварању и осталим „неагресивним“ методама васпитавања родитеља. Ма каква бре култура дијалога и анализа аргумената - нема обзира ни цивилизоване расправе са патолошким монструмима који су себи направили децу само да би на њима празнили своје фрустрације и демонстрирали вољу за моћ, па нек их је и три четвртине популације.

Све има своју „цену“ па и родитељство, али она се не изражава толико у нулама, колико у неким другим јединицама мере. Млади који размишљају о родитељству ионако већ имају довољно разлога да се колебају будући да свакодневно виђају толику размажену и безобразну децу која тероришу околину и чије жеље и хирови су заповест за маме, тате, бабе, деде, стрине, комшије и све остале који су изгубили сваки компас када је васпитавање у питању. А када треба да извагате хоћете ли трошити на рецимо путовања, хобије или на децу, много је теже одлучити се за последње ако то подразумева читаву армију разних бирократа и активиста који вам се уплићу у живот, којима треба да полагете рачуне, и који мисле да ваше дете воле више него ви.

Цена одузимања слободе да се у подизају деце користи сопствени мозак једноставно је превисока. И нема те државе која је у стању да вас (пот)плати довољно.

(*) <http://www.politika.rs/pogledi/Zeljka-Buturovic/SRPSKA-DECA.lt.html>